

USNESENÍ

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne **10. 5. 2021** v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Ondřeje Kubů a soudců JUDr. Jiřího Trnky a Mgr. Michala Kubánka v trestní věci obžalovaných:

1. [REDAKCE], narozený [REDAKCE] v [REDAKCE], [REDAKCE],
[REDAKCE], osoba samostatně výdělečně činná, trvale bytem [REDAKCE]
2. [REDAKCE], narozený [REDAKCE] v [REDAKCE], [REDAKCE], trvale bytem
[REDAKCE], adresa pro doručování [REDAKCE],
[REDAKCE]
3. [REDAKCE], narozený [REDAKCE] v [REDAKCE], [REDAKCE], trvale bytem
[REDAKCE], [REDAKCE]
4. [REDAKCE], narozený [REDAKCE] ve [REDAKCE], trvale bytem
[REDAKCE], a
[REDAKCE]
5. [REDAKCE], narozený [REDAKCE] v [REDAKCE], [REDAKCE], trvale bytem
[REDAKCE], adresa pro doručování [REDAKCE] č.
p. [REDAKCE], [REDAKCE]

o odvolání obžalovaného [REDAKCE] proti rozsudku Okresního soudu v Českém Krumlově ze dne 10. 9. 2020, č. j. 1 T 47/2019-924,

takto:

Odvolání obžalovaného [REDAKCE] se podle § 256 trestního řádu **zamítá.**

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Okresního soudu v Českém Krumlově ze dne 5. 8. 2020, č. j. 1 T 159/2019-227, byli obžalovaní [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE] a [REDAKCE] pod bodem 2. uznáni vinnými zločinem vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku a přečinem porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, odst. 2, odst. 3 trestního zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku. Obžalovaný [REDAKCE] pak naplnil znaky skutkové podstaty výše uvedeného zločinu ještě jednáním popsáním pod bodem 1. a 3. tohoto rozsudku a obžalovaní [REDAKCE] a [REDAKCE] jednáním popsáním po bodem 3. tohoto rozsudku, které byly do rozsudku přejaty z rozsudku Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 23. 9. 2019, č. j. 6 T 8/2019-820, a to v rámci ukládání společného trestu za pokračující trestný čin jmenovaným. Obžalovaný [REDAKCE] pak byl obžaloby z podílu na spáchání skutku 2. výroku rozsudku zproštěn. [REDAKCE] byl za své jednání odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání dvaceti čtyř měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání dvaceti čtyř měsíců při současném stanovení povinnosti během zkušební doby uhradit trestným činem způsobenou škodu. Odsouzení obžalovaní pak byli v souvislosti s jednáním popsáním pod bodem 2. výroku rozsudku společně a nerozdílně zavázáni k náhradě nemajetkové újmy poškozenému [REDAKCE].
2. Předmětné rozhodnutí právní moci vůči obžalovanému [REDAKCE] nenabylo, neboť ten na rozdíl od ostatních účastníků řízení (s výjimkou obžalovaného [REDAKCE], který však vzal následně své odvolání zpět) proti výrokům rozsudku, jež se ho týkají, podal dne 8. 10. 2020 včasné

odvolání. Následně své odvolání doplnil prostřednictvím svého obhájce odůvodněním ze dne 6. 11. 2020.

3. Obhájce obžalovaného v odůvodnění odvolání ze dne 6. 11. 2020 zopakoval, že odvolání směřuje proti všem výrokům rozsudku týkajících se napadeného [REDAKCE]. Napadenému rozhodnutí vytýká, že soud I. stupně učinil nesprávná skutková zjištění ve vztahu ke skutku popsanému pod bodem 2. výroku rozsudku spočívající v tom, že nehodnotil dostatečným způsobem či přehlédl ty pasáže výpovědí, ze kterých vyplývá, že se obžalovaný [REDAKCE] protiprávního jednání vůči poškozenému [REDAKCE] na ubytovně v [REDAKCE] i v bydlíšti svědkyně [REDAKCE] v [REDAKCE] vůbec neúčastnil. Obžalovaný to přisuzuje i tomu, že na rozdíl od spoluobžalovaných nevypovídal, což je případně ochoten přehodnotit. Následně v odůvodnění odvolání obžalovaný podrobně popisuje některé ze svého úhlu pohledu klíčové momenty ve výpovědích spoluobžalovaných. Obžalovaný [REDAKCE] a [REDAKCE], jejichž verze událostí je podobná, usvědčují z vůdčí role obžalovaného [REDAKCE], zatímco odvolatele ve svých výpovědích spíše pomíjejí nebo se k němu nevyjadřují přesně. Obžalovaný [REDAKCE] naopak tvrdil, že obžalovaný [REDAKCE] v ubytovně ani u jednání v Kaplici nebyl. Dále je v podání poukazováno na to, že dle shodných výpovědí obžalovaných [REDAKCE] a [REDAKCE] vizitky na ubytovně rozdávali oni dva, tito tedy také vstupovali do pokojů a komunikovali s jejich obyvateli. Dále lze z výpovědí obžalovaných i svědků dovodit, že obžalovaný [REDAKCE] a [REDAKCE] udeřili poškozeného [REDAKCE] a že obžalovaný [REDAKCE] mohl kopnout svědka [REDAKCE]. Kromě rozporuplné výpovědi obžalovaného [REDAKCE] však nikdo další nepotvrdil, že by byl obžalovaný [REDAKCE] u napadení poškozeného [REDAKCE]. Zároveň je z procesních výpovědí zřejmé, že obžalovaný [REDAKCE] byl skutečně venku u vozidel, tento tedy nemohl vědět o tom, co se dělo uvnitř ubytovny. Výpovědi poškozeného [REDAKCE] a svědkyně [REDAKCE] měl soud I. stupně za nevěrohodné, a napadení poškozeného během převozu vozem dokonce za neprokázané. Výpovědi ostatních svědků ohledně počtu útočníků jsou rozporuplné, což je v odůvodnění odvolání podrobně rozebráno. Ohledně incidentu na pokoji svědků [REDAKCE] a [REDAKCE] soud dovodil nepřesvědčivě, že na pokoj vstoupili v tomto jediném případě čtyři osoby z obžalovaných. V Kaplici pak podle svědeckých výpovědí stačili dojít do bytu pouze někteří obžalovaní a obžalovaný není žádným ze svědků usvědčován, že by se této části skutku účastnil byť jen pasivně. Nelze tedy podle odvolatele jednoznačně prokázat, že by také on byl zapojen do aktivit obžalovaných [REDAKCE], [REDAKCE] a [REDAKCE]. Obžalovaný [REDAKCE] se dle svého odvolání do žádného protiprávního nezapojoval a neměl k tomu ani důvod, proto jeho jednání nemělo být právně kvalifikováno podle některého z ustanovení trestního zákoníku. V rámci hodnocení validity výpovědi poškozeného [REDAKCE] poukázal obžalovaný ve svém odvolání i na to, že dle jeho názoru byly chybně provedeny důkazy protokoly o rekognicích učiněných právě poškozeným v přípravném řízení, ačkoli se nejednalo o neodkladný úkon a nebylo možné v daném případě analogicky použít ustanovení § 211 odst. 3 písm. a) trestního řádu. Mimo to v této souvislosti obžalovaný napadenému rozsudku vytýká absenci hodnotících úvah ve vztahu k závěrům z rekognic plynoucích, jakož i toho do jaké míry se projeví ve výroku o vině, jestliže při rekognicích poškozený popsal rozsáhlé napadení obžalovanými, jemuž však jak výše uvedeno nalézací soud nepřisvědčil. Obžalovaný [REDAKCE] ze všech výše uvedených důvodů navrhl ve svém odvolání, aby byl napadený rozsudek vůči němu zrušen a věc vrácena soudu I. stupně, případně aby byl obžaloby zproštěn.
4. Ve veřejném zasedání konaném dne 10. 5. 2021 obhájce obžalovaného odkázal na své písemné odvolání a zopakoval jeho základní body. Navrhl provedení důkazu výsledkem obžalovaného [REDAKCE] a listinami k jeho osobním poměrům.
5. Obžalovaný v rámci svého závěrečného vyjádření uvedl, že předmětného dne začal spolupracovat s obžalovaným [REDAKCE] a ostatními spoluobžalovanými, tudíž to byla jeho první akce a nebyl na ni nijak připraven. V [REDAKCE] se setkali se starostkou, která jim popsala a ukázala oblasti,

kde byli nepřizpůsobiví lidé. Následně byl obžalovaný [REDAKCE] při první návštěvě ubytovny uvnitř spolu se spoluobžalovanými [REDAKCE], [REDAKCE] a [REDAKCE], [REDAKCE] rozdával vizitky, a společně s [REDAKCE] společně po vyzvání chodili za některými z obyvatel a vysvětlovali jim, co tam mají dělat. Následně poté, co opustili budovu, tak [REDAKCE] volala nějaká paní z ubytovny, a proto se tam rychle vrátili. V tomto případě již obžalovaný na ubytovně nebyl, protože mu [REDAKCE] dal rozkaz, abych šel k druhému vchodu. Budova totiž měla protáhlý tvar s předním a zadním vchodem, a on ho měl informovat o případném útěku té slečny. Následně obžalovaný seděl v autě s poškozeným [REDAKCE], ale bylo to hlavně z toho důvodu, že [REDAKCE] měl rád, když měl kolem sebe lidi, kteří ho nějakým způsobem ochraňovali. On se bál sám o sebe, o svůj majetek, a z tohoto důvodu mu dal opět příkaz, abych tam v ten daný moment seděl, přičemž ale obžalovaný si po celou dobu incidentu nebyl vědom toho, co se stalo na té ubytovně, tedy především toho, zda tam byl poškozený nějakým způsobem napaden. Co se týká událostí v Kaplice, tam šel do bytu rodiny svědkyně [REDAKCE] jako jeden z posledních, protože měl ještě krátkou rozmluvu s panem [REDAKCE]. Fakticky dovnitř vůbec nevkročil, do bytu nešel a nebyl ani v kontaktu se ženami, které v něm byly. Od oněch událostí se obžalovaný snaží žít spořádaným životem, nedopustil se ani přestupku, a na rozdíl od svých kolegů, se kterými tam byl, se snaží veškerým problémům vyhýbat.

6. Státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Českých Budějovicích ve svém vyjádření k odvolání obžalovaného shledal skutkové a právní závěry soudu I. stupně za správné a za přiměřený považoval i uložený trest. Konstatoval, že tvrzení obžalovaného o tom, že mu mělo uškodit využití práva nevyprávět před nalézacím soudem je nedůvodné, neboť nalézací soud pouze respektoval jím zvolený způsob obhajoby. Soud I. stupně se po úplně provedeném dokazování v odůvodnění svého rozsudku vypořádal se všemi skutkovými otázkami. Při ukládání trestu pak nalézací soud zvážil veškerá rozhodná kritéria. Ve věci pak státní zástupce nečinil dalších návrhů na doplnění dokazování v rámci odvolacího řízení. Navrhl, aby odvolání obžalovaného [REDAKCE] bylo jako nedůvodné podle § 256 trestního řádu zamítnuto.
7. Dokazování nebylo ve veřejném zasedání odvolacím soudem doplňováno. Výslech obžalovaného [REDAKCE] považoval soud v dané fázi řízení s ohledem na další provedené důkazy již za nadbytečný, proto tento důkazní návrh i s ohledem na to, že obžalovaný svůj pohled na události prezentoval široce v rámci svého závěrečného vyjádření, zamítl. Ten samý závěr pak platí ohledně aktuální zpráv k osobě obžalovaného, jestliže odvolací soud nezasahoval do uloženého trestu. Z těchto důvodů i tyto důkazní návrhy obhajoby zamítl.
8. Krajský soud ve smyslu ustanovení § 254 odst. 1 trestního řádu přezkoumal k odvolání obžalovaných napadený rozsudek ve výroku o vině a trestu a přezkumu podrobil taktéž i řízení, které jeho vydání předcházelo. Dospěl k následujícím závěrům a zjištěním.
9. V rámci přezkumu bylo zjištěno, že po stránce procesní nebyly zjištěny žádné podstatné vady v řízení před okresním soudem, to bylo naopak provedeno v souladu s trestním řádem, ve věci rozhodoval zákonný soudce, resp. senát, a byla zachována možnost obžalovaných realizovat v plném rozsahu svá práva na obhajobu. Tento závěr odvolací soud činí i přesto, že jednou z odvolacích námitek obžalovaného byla procesní použitelnost protokolů o rekognicích analogickým postupem soudu podle § 211 odst. 3 písm. a) trestního řádu za situace, kdy dle obhajoby nebyla naplněna neodkladnost tohoto úkonu. Odvolací soud přitom musí obhajobě přisvědčit, že nalézací soud nepostupoval formálně zcela správně, pokud protokoly o rekognicích četl v hlavním líčení podle ustanovení § 211 odst. 3 písm. a) trestního řádu per analogiam. Soud I. stupně takový postup zvolil za situace, kdy měl za to, že v daném případě nebylo možné aplikovat ustanovení § 211 odst. 2 písm. b) trestního řádu, neboť se v daném případě nejednalo o neodkladný úkon, jelikož již od 1. 11. 2017 byla známa totožnost podezřelých osob, přičemž soud I. stupně zároveň nezískal souhlas ke čtení těchto protokolů ob obžalovaných ve smyslu ustanovení § 211 odst. 1 trestního řádu. Nalézacímu soudu je nutno přisvědčit, že správně vyhodnotil, že se v daném případě skutečně nemohlo u daných rekognic jednat o neodkladný úkon. Takovému závěru

napovídá zejména časový sled úkonů trestního řízení, které byly zahájeny 1. 11. 2017 proti všem obžalovaným, tito se v rámci vyšetřování ve věci vyjádřili, a policie pořídila do doby konání rekognic i úřední záznamy o vysvětlení svědků, přičemž rekognice dle fotografií se měla konat až 22. 2. 2018 zatímco rekognice in natura proběhla 2. 3. 2018. Navíc policejní orgán o konání rekognic vyrozuměl nejprve pouze obhájce [REDAKCE], jenž v dané době (od sdělení dne 20. 2. 2018) zastupoval již toliko obžalovaného [REDAKCE], a následně (o druhé rekognici) také [REDAKCE], který od 28. 2. 2018 zastupoval obžalovaného [REDAKCE]. Uvedené skutečnosti tedy skutečně nasvědčují tomu, že se v dané době nejednalo o nedokladný úkon. Ostatně již z toho, že byli ve věci vyrozumíváni obhájci, je patrné, že jej bylo možné provést až po zahájení trestního stíhání, k němuž v daném případě došlo dne 30. 5. 2018. Jakkoli je sice pochopitelné, že policejní orgán chtěl pomocí daného úkonu zjistit některé dodatečné skutečnosti nejen ohledně identity obžalovaných a jejich počtu (poškozený původně vypovídal o osmi útočnicích), ale rovněž ohledně jejich podílu na poranění poškozeného, je třeba poznamenat, že i k rozšíření trestního stíhání obžalovaných o spáchání přečinu ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku došlo beztak až ke dni 31. 12. 2018. O neodkladný úkon se tedy nejednalo, nicméně v případě takového závěru soud I. stupně rozhodně nebyl oprávněn provést důkaz danými protokoly analogicky podle § 211 odst. 3 písm. a) trestního řádu. Brání tomu jednak vlastní závěr soudu o tom, že rekognice vlastně nebyly provedeny podle zákona a jednak skutečnost, že z obviněných byli o konání tohoto úkonu vyrozuměni prostřednictvím svých obhájců toliko obžalovaní [REDAKCE] a [REDAKCE], nikoli však již jejich posléze spoluobvinění. Proto nemohli být podmínky citovaného ustanovení pro provedení tohoto druhu důkazu splněny, odhlédnuto od problematickosti použití analogie v takovém případě. V daném případě je pak třeba poznamenat, že nalézací soud naneštěstí nijak neřešil neopakovatelnost předmětného úkonu, a to patrně proto, že tato otázka nebyla chybně řešena již v přípravném řízení příslušnými orgány činnými v trestním řízení. Judikatura přitom neopakovatelnost takového úkonu apriorně předpokládá. Podle rozhodnutí trestního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 29. 9. 2004, sp. zn. Ts 42/2003 [R 36/2004 tr.] je rekognice bez ohledu na to, zda má být provedena před zahájením trestního stíhání nebo i po něm, vždy neopakovatelným úkonem (a někdy může být i úkonem neodkladným). Podobně i aktuální usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 6. 2020, sp. zn. 7 Tdo 542/2020 [NS 2983/2020] konstatuje, že rekognice in natura je ze své podstaty neopakovatelná (resp. žádnou případnou výjimku umožňující její zopakování nelze v posuzovaném případě uplatnit). V daném případě tedy mělo být konání rekognic primárně požadováno ze strany státního zastupitelství, povoleno ze strany soudce v přípravném řízení a provedeno policejním orgánem jako úkon neopakovatelný (a takto i označeno v protokolu). Za situace, kdy k tomu nedošlo, měl soud I. stupně toto formální pochybení konstatovat, nicméně s ohledem na obsahové dodržení ostatních zákonných podmínek, pak mohl protokol o rekognici přečíst přímo podle § 211 odst. 2 písm. b) trestního řádu a souhlas obžalovaných zde nebyl nutný. Zcela nerozhodné z hlediska zákonnosti tohoto úkonu pak bylo to, že poškozený nejprve popsal podobu útočnicku při první rekognici dne 22. 2. 2018, a na svůj popis následně odkázal při rekognici in natura dne 28. 2. 2018. Vzhledem k minimálnímu časovému rozmezí lze mít zákonný požadavek na předcházející výslech poznávajícího k popisu poznávaných osob tímto způsobem za naplněný. V projednávané věci lze tedy konstatovat, že nalézací soud pochybil především v tom, jaké ustanovení trestního řádu pro provedení důkazu použil. Lapidárně řečeno v případě provádění důkazů protokoly o rekognicích buď budou splněny podmínky pro jejich čtení podle § 211 odst. 2 písm. b) trestního řádu anebo je nelze číst vůbec. Toto pochybení však nemělo žádného podstatného vlivu na zákonnost řízení jako celku. Jak výše uvedeno, protokoly o rekognicích bylo beztak možné přečíst i bez souhlasu obžalovaných. Na druhou stranu je třeba poznamenat, že i kdyby tomu tak nebylo, neměly by závěry plynoucí z rekognic žádný vliv na výsledky dokazování, neboť jak je patrné z odvodnění napadeného rozsudku, soud I. stupně nevěřil verzi skutkových událostí prezentovaných poškozeným při výpovědi učiněné v rámci rekognice, a skutečnosti o napadení poškozeného i obžalovaným [REDAKCE] měl navzdory provedení tohoto důkazu za neprokázané. Své závěry o vině obžalovaného [REDAKCE] pak

11. V rozsahu předpokládaném ustanovením § 125 trestní řádu bylo rozhodnutí nalézacího soudu též náležitě odůvodněno. Nutno v tomto ohledu zdůraznit, že nalézací soud se v citovaném rozhodnutí v zásadě vypořádal i s obhajobou obžalovaného. Námitky, které jsou obžalovaným v odvolání uváděny, jsou přitom prakticky totožné s touto obhajobou. Nad rámec vysoce kvalitního a přesvědčivého odůvodnění napadeného rozsudku dodává ke konkrétním odvolacím námitkám obžalovaného [redacted] odvolací soud následující. Odvolatel v zásadě nezpochybnil skutková zjištění, která soud I. stupně učinil k průběhu skutku ve vztahu k obžalovaným [redacted], [redacted] a [redacted], které shledal odpovědnými za dané jednání, na druhé straně nezpochybnil ani to, že obžalovaný [redacted] byl po celou dobu incidentů venku u vozidla, které pak řídil v době, kdy všichni ostatní jeli druhým vozidlem, a právě z těchto důvodů byl obžalovaný zproštěn jako osoba, která se do jednání ostatních obžalovaných vůbec nezapojovala. Obžalovaný [redacted] pak má za to, že ve vztahu k němu měl soud I. stupně hodnotit provedené důkazy shodným způsobem jako u obžalovaného [redacted], neboť ani on se do ničeho podstatného nezapojoval, byl vždy venku před domem a pouze při jízdě do Kaplice a z Kaplice ve vozidle seděl vedle poškozeného. Z provedených důkazů však jednoznačně vyplývá, že tato tvrzení předložená obžalovaným [redacted] nelze považovat za pravdivá. Obžalovaní [redacted], [redacted] a [redacted] se shodli, že jak na ubytovně v [redacted], tak v [redacted] i u [redacted] byl obžalovaný [redacted] vždy součástí skupiny, která šla dovnitř budov. [redacted] to uvedl naprosto jednoznačně, [redacted] dokonce vypovídal, že do ubytovny šli [redacted], [redacted] a [redacted] před ním, zatímco [redacted] hlídal venku vozidla, že podruhé šli do ubytovny ve stejném složení, a i podle [redacted] šli do ubytovny z obžalovaných všichni kromě [redacted] a v [redacted] šel nahoru i [redacted]. Všichni tito obžalovaní přitom neměli jakýkoli důvod vypovídat nepravdivě o obžalovaném [redacted], který jak sám uvedl, byl s nimi toho dne poprvé. Soud I. stupně pečlivě analyzoval důvody zaujatosti obžalovaných [redacted] a [redacted] vůči obžalovanému [redacted], nicméně ve vztahu k odvolateli žádné takové důvody neexistovaly. Obhajobu obžalovaného [redacted] tak podporuje pouze výpověď obžalovaného [redacted], který v tomto bodě vypověděl, že i [redacted] stejně jako [redacted] u ničeho nebyl, a zůstal venku jak v [redacted], tak v [redacted]. Jeho výpověď ovšem opět z velmi podrobně rozebraných důvodů, na něž stačí na tomto místě pouze odkázat, soud I. stupně hodnotil jako nejméně věrohodnou ze všech obžalovaných. Obžalovaný [redacted] byl evidentně motivován akcentovat zavinění obžalovaných [redacted] a [redacted], neboť ti naopak z hlavního podílu na trestném činu obviňovali jeho. To mohl být také dle názoru odvolacího soudu důvod, proč obžalovaný [redacted] odpovědnost obžalovaného [redacted] upozadil i za situace, kdy žádný jiný důkaz jeho tvrzení nepodpořil. Výpovědi obžalovaných [redacted], [redacted] a [redacted] o přítomnosti odvolatele u incidentu v ubytovně totiž podporují i ostatní provedené důkazy. Poškození [redacted] a [redacted] popsali, že do jejich pokoje vstoupili čtyři osoby, a nalézací soud podrobně popsal, z jakých důvodů jejich výpovědi uvěřil, přičemž odvolací soud proti těmto závěrům nemá žádných námitek. Svědkyně [redacted] jednoznačně uvedla, že s obžalovaným [redacted] byli v době incidentu další tři osoby. Ostatní svědci pak již vypovídali méně podrobně či jasně, nicméně z žádné z těchto výpovědí nelze přesvědčivě vyvodit, že by na místě byli pouze tři osoby, spíše lze tyto výpovědi včetně výpovědi poškozeného [redacted] hodnotit tak, že zde byly osoby nejméně čtyři či více. Napadení poškozeného [redacted] pak proběhlo na chodbě nikoli v pokoji, kde v té době logicky musel být přítomen i obžalovaný [redacted]. Ten následně přivolil k vyplnění „rozkazu“, kdy seděl s poškozeným [redacted] ve vozidle z jedné strany zjevně proto, aby ho hlídal. Pokud jde o část jednání, jež se odehrála v [redacted], vypověděl svědek [redacted], že venku u schodů zůstala pouze jedna osoba (zjevně tedy obžalovaný [redacted]), svědkyně [redacted] pak nejprve popsala to, že do bytu vstoupilo čtyři nebo pět obžalovaných, pak připustila, že mohli být tři nebo čtyři, tedy ani ona přítomnost [redacted] na tomto místě zcela nevyklučuje a spíše podporuje verzi obžalovaných [redacted], [redacted] a [redacted]. Následuje pak další cesta, při níž obžalovaný [redacted] stejným způsobem hlídá poškozeného [redacted]. S ohledem na

uvedené podle názoru odvolacího soudu skutkovou verzí předloženou obžalovaným podporuje pouze nevěrohodná výpověď spoluobžalovaného [REDAKCE], zatímco jeho podíl na spáchané trestné činnosti dosvědčují ostatní obžalovaní, svědci [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE] a [REDAKCE], a ostatní svědecké výpovědi jeho zainteresování na incidentu nijak nevyloučili. Z provedených důkazů je také zřejmé, že podíl obžalovaného [REDAKCE] na trestné činnosti byl ze všech čtyřech obžalovaných nejmenší a on vystupoval nejméně agresivně, což bylo nalézacím soudem správně akcentováno při úvaze o trestu, jak níže uvedeno. Na druhou stranu jeho úloha v celém incidentu byla výrazně odlišná od role, kterou sehrál obžalovaný [REDAKCE]. Odvolatel totiž zcela jistě byl součástí skupiny, která bezdůvodně napadla jiné osoby, donutila je násilně k určitým druhům jednání, a to i za využití neoprávněných vstupů do obydlí. Jestliže byl obžalovaný těmto událostem přítomný, o čemž je odvolací soud jak výše uvedeno přesvědčen, a přesto nezareagoval odmítavě, ale naopak se následně propůjčil i k hlídání napadeného [REDAKCE], nese zcela jednoznačně spoluodpovědnost za jednání tohoto „komanda“ právě z těch důvodů, které v napadeném rozsudku uvedl nalézací soud. Z těchto všech důvodů má odvolací soud ve shodě se soudem I. stupně za to, že je i obžalovaný [REDAKCE] spoluvinný jednáním popsáním podrobně v napadeném rozsudku pod bodem 2.

12. Za situace, kdy odvolací soud v plném rozsahu akceptoval výrok o vině, zaměřil se v rámci své přezkumné povinnosti i na výrok o uloženém trestu, který považuje s ohledem na všechny okolnosti případu, včetně skutečností zjištěných k osobě obžalovaného [REDAKCE] a možnostem jeho nápravy za přiměřené a spravedlivé. Nutno konstatovat, že alternativní druhy trestů (domácí vězení, peněžitý trest a trest obecně prospěšných prací) u obžalovaného vzhledem ke spáchání zločinu nepřicházely v úvahu jako tresty buď vůbec, nebo jako tresty samostatné. Přitom již z té skutečnosti, že nalézací soud ukládal obžalovanému trest odnětí svobody na samé spodní hranici zákonného rozmezí, přestože byl ukládán jako úhrnný za dva trestné činy, a zkušební dobu podmíněného odkladu výkonu trestu obžalovanému stanovil ve výměře shodné s výměrou samého trestu, je patrné, že soud I. stupně postupoval v této otázce vůči obžalovanému velice vstřícně a citlivě. Nalézací soud si tak byl zjevně vědom skutečností zdůrazňovaných obhajobou znovu i v odvolacím řízení, tedy z hlediska povahy a závažnosti dané trestné činnosti nejnižší míry zapojení [REDAKCE] do konfliktu oproti ostatním odsouzeným obžalovaným, jakož i okolnosti na straně osoby obžalovaného (nízký věk, dosavadní i následná bezúhonnost apod.).
13. Ve vztahu k výroku o náhradě škody shledal soud formální pochybení nalézacího soudu v tom, že přiznal poškozenému [REDAKCE] částky 6.897 Kč a 5.000 Kč spolu s příslušenstvím jako náhradu škody, ačkoli i z odst. 89 až 98 odůvodnění napadeného rozsudku je patrné, že se jedná o dva různé nároky na nemajetkovou újmu (bolestné a způsobené duševní útrapy). Samotná výše nemajetkové újmy je dle názoru odvolacího soudu stanovena správně a soud nalézací i zde pečlivě a přesvědčivě vysvětlil, z jakých důvodů poškozenému náhradu přiznal právě v této výši a to včetně zákonného ročního úroku z prodlení. Právě s ohledem na tu skutečnost, že je z odůvodnění rozsudku tento závěr bezpečně seznatelný, nepovažoval odvolací soud za potřebné formálně vyhlásit znovu výrok o náhradě nemajetkové újmy pouze s tímto upřesněním, když proti samotné výši nelze ničeho namítat, a proto ani z tohoto důvodu do napadeného rozsudku nezasahoval.
14. Ze všech shora konstatovaných a zevrubně rozvedených důvodů bylo tudíž odvolání obžalovaného [REDAKCE] postupem podle § 256 trestního řádu jako nedůvodné zamítnuto.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou měsíců od jeho doručení dovolání k Nejvyššímu soudu v Brně prostřednictvím soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni (§ 265c trestního řádu, § 265e odst. 1 trestního řádu), a to ve trojím vyhotovení.

Dovolání mohou podat:

- a) nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného,
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 trestního řádu).

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu).

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 trestního řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 1, 2 trestního řádu).

České Budějovice 10. května 2021

Mgr. Ondřej Kubů v. r.
předseda senátu